

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/29/2022
Identifikačné číslo spisu:	8320200852
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8320200852.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcu: Urbárska spoločnosť, pozemkové spoločenstvo Hrubov, so sídlom 067 23 Hrubov č. 98, IČO: 42 380 227, zastúpeného Advokátskou kanceláriou KRAJŇÁK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Drieňová 34, 821 02 Bratislava, IČO: 47 233 427, v mene ktorej koná M. V. G., ako advokát a konateľ, proti žalovanému: Ondavka Plus s.r.o., so sídlom 067 23 Hrubov č. 13, IČO: 48 046 388, zastúpenému JUDr. Evou Kákošovou, advokátkou, so sídlom 1. Mája 2049, 069 01 Snina, o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Humenné, pod sp. zn. 7Cb/29/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. decembra 2021 č. k. 6Cob/56/2021-211, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 26. augusta 2021, č. k. 7Cb/29/2020-173, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
2. Žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 11. marca 2020 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa vstupu na pozemky zapísané na LV č. XXX P. Q. C., katastrálny odbor, pre okres C., obec C., k. ú. C. a zakázal mu na nich vykonávať akékoľvek poľnohospodárske činnosti a chovať na nich hospodárske zvieratá a zaviazal ho na náhradu trov konania.
3. Žalobca nárok uplatnený žalobou odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 31. decembra 2018 Zmluvu o nájme poľnohospodárskej pôdy (ďalej aj ako „zmluva“ alebo „zmluva o nájme“ alebo „nájomná zmluva“). Predmetom zmluvy podľa článku II. boli poľnohospodárske pozemky v k. ú. C. vedené na LV reg. E č. XXX, podiel X/X, orná pôda XXXXX, TTP XXXXX, výmera podielov spolu v m² XXX XXX. Podľa článku II. zmluvy čísla parciel - pozemkov vedených na predmetných listoch vlastníctva tvorili prílohu zmluvy. Žalobca argumentoval tým, že zmluva je s poukazom na ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná, a to z dôvodu, že v nej absentuje presne špecifikovaný

predmet nájmu - jednotlivých pozemkov podľa parcelných čísel, kultúr a výmery, pretože v čase uzavretia zmluvy táto neobsahovala žiadne prílohy. Nakoľko v zmluve nie je predmet nájmu špecifikovaný (konkrétne pozemky zapísané na LV č. XXX pre k. ú. C.), je predmet nájmu neurčitý, z ktorého dôvodu je zmluva absolútne neplatná.

4. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi sporovými stranami bola dňa 31. decembra 2018 uzatvorená zmluva o nájme, na základe ktorej žalobca ako prenajímateľ dal žalovanému ako nájomcovi do nájmu poľnohospodárske pozemky v katastrálnom území C., vedené na LV č. XXX, podiel X/X, výmera orná pôda XX XXX m², TTP XX XXX m², výmera podielov spolu XXX XXX m². Prenajímateľ prehlásil, že je predsedom spoločnosti a spolu s členom výboru spoločnosti, ktorej podielníci uvedené parcely (pozemky) vlastní, im nič nebráni v uzatvorení tejto zmluvy. V článku II. zmluvy bolo súčasne uvedené, že čísla parciel - pozemkov vedených na predmetných listoch vlastníctva tvoria prílohu tejto zmluvy.

5. Žalobca v konaní namietal, že p. M. S., ako člen spoločenstva, nebol oprávnený nájomnú zmluvu podpísať. S uvedeným sa súd prvej inštancie nestotožnil, a to predovšetkým s poukazom na R. o pozemkovom spoločenstve 2014 žalobcu uzatvorenej podľa zákona č. 97/2003 Z. z. o pozemkových spoločenstvách zo dňa 1. februára 2014 účinné v čase podpísania predmetnej nájomnej zmluvy. V zmysle Zmluvy o pozemkovom spoločenstve 2014 za výbor koná navonok predseda spoločenstva a ak je na právny úkon, ktorý robí výbor, predpísaná písomná forma, je potrebný podpis predsedu spoločenstva a aspoň jedného ďalšieho člena výboru. Z potvrdenia o zápise do registra pozemkových spoločenstiev vydaného dňa 4. marca 2014 Okresným úradom C., Pozemkovým a lesným odbor, v čase uzatvorenia predmetnej nájomnej zmluvy bol predsedom pozemkového spoločenstva Urbárskej spoločnosti, pozemkové spoločenstvo C. p. A. P., podpredsedom bol p. V. N. a členmi výboru boli p. A. F., p. M. S. a p. S. H. Týmto mal súd prvej inštancie za preukázané, že osoby, ktoré podpísali zmluvu za žalobcu, boli osobami na to oprávnenými.

6. Podstatná časť argumentácie žalobcu sa týkala absolútnej neplatnosti zmluvy z dôvodu jej neurčitosti - nevymedzenie predmetu nájmu uvedením parcelných čísel a výmery jednotlivých prenajímaných pozemkov v zmluve. Súčasne žalobca tvrdil, že zmluva neobsahovala prílohu, ktorá by prenajímané pozemky bližšie špecifikovala. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že dôkazné bremeno na preukázanie týchto skutočností bolo na žalobcovi.

7. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že v nájomnej zmluve musí byť presne špecifikovaný predmet nájmu. Z tohto titulu musia byť katastrálne územie, listy vlastníctva, parcelné čísla, kultúry a výmery uvedené priamo v nájomnej zmluve, alebo je nevyhnutné, aby boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, napríklad vo forme prílohy.

8. Žalobca na podporu svojej argumentácie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. marca 2010 sp. zn. 4Cdo/240/2009, podľa ktorého: „absolútne neplatným právnym úkonom je aj neurčitý právny úkon. Pri takomto právnom úkone nemožno zistiť, čo je jeho predmetom. V preskúmaných zmluvách chýba špecifikácia predmetu nájmu, nehnuteľnosti, čo spôsobuje ich neurčitosť, a tým aj ich absolútnu neplatnosť. Zo zmlúv nie je možné zistiť o prenájom, akých nehnuteľností ide, nakoľko špecifikácia nehnuteľností (podľa katastrálneho územia, listov vlastníctva, parcelných čísel, kultúr a výmery) nie je v nich uvedená a príloha, na ktorú odkazujú nie je ich súčasťou a jej existencia nebola súdu preukázaná“.

9. Súd prvej inštancie nevzhladol predmetný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky za aplikovateľný na prejednávajúcu vec, a to vzhľadom na odlišný skutkový stav. Priamo zo zmluvy o nájme vyplýva, že táto obsahuje špecifikáciu predmetu prenájmu. Zo zmluvy je zjavné, o aký prenájom ide t.j., že ide o prenájom poľnohospodárskej pôdy podľa zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov, tzn. nehnuteľnosti evidované na LV č. XXX, k. ú. C., a to orná pôda o výmere XX XXX m² a TTP o výmere XX XXX m², rovnako zo zmluvy vyplývala aj doba prenájmu nehnuteľností. Podľa súdu prvej inštancie sa v článku II. zmluvy nachádzal jednoznačný a nespochybniteľný odkaz na prílohu zmluvy, ktorá má obsahovať úplnú špecifikáciu prenajatých pozemkov, a je súčasťou zmluvy. Z prílohy vyplýva, že predmetom nájmu boli pozemky parc. č. XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXX, XXX, 359, o celkovej výmere XXX XXX m². Uvedenú skutočnosť mal súd prvej inštancie za preukázanú vykonaným dokazovaním, a to výpoveďami svedkov i spisovým materiálom predloženým P. Q. C., katastrálnym

odborom.

10. Súd prvej inštancie mal za to, že jediným dôkazom, ktorým žalobca preukazoval opodstatnenosť žaloby, bola výpoveď predsedu spoločenstva, ktorý v rámci výkonu svojej funkcie podpísal aj predmetnú nájomnú zmluvu, ktorá skutočnosť sporná nebola. Žalobca v konaní ďalej tvrdil, že zmluva mala byť podpísaná až v júni 2019, uviedol to aj na zasadnutí výboru spoločenstva, avšak súd prvej inštancie skonštatoval, že túto skutočnosť v konaní nepreukázal. Člen výboru, p. S., ktorý predmetnú zmluvu za žalobcu tiež podpísal, potvrdil, že zmluva bola podpísaná vo vianočnom období v roku 2018, danú skutočnosť potvrdil aj konateľ žalovaného, teda ďalšie zmluvné strany predmetnej nájomnej zmluvy. Opak v konaní preukázaný nebol. Žalovaný následne aj prenajaté pozemky od roku 2019 užíval, čo v konaní žiadna zo strán sporu a ani svedkovia nepopreli. Žalovaný v súlade so zmluvnými dojednaniami v lehote splatnosti nájomné za rok 2019 aj žalobcovi uhradil, ktorý avšak tento mu zaplatené nájomné vrátil späť. Rovnako nemal súd prvej inštancie za preukázané tvrdenie žalobcu, že zmluva bola podpísaná v reštaurácii U. v C., na preukázanie ktorej skutočnosti žalobca nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu.

11. Nakoľko bolo v konaní sporné, či predmetná zmluva obsahovala prílohu so špecifikáciou pozemkov, ktoré boli prenajaté žalovanému, súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie (výpoveďou konateľa žalovaného, výpoveďou jeho otca, výpoveďou p. S.) uzavrel, že nájomná zmluva prílohu obsahovala. Opak v konaní preukázaný nebol. Na podporu správnosti tohto záveru súd prvej inštancie poukázal na spis príslušnej správy katastra č. N - XX/XXXX, ktorého overený odpis bol v konaní zo strany súdu zabezpečený. Zo spisu bolo zrejmé, že dňa 28. augusta 2019 bol správe katastra predložený návrh na zápis predmetnej nájomnej zmluvy poznámkou do katastrálnej evidencie a ako príloha návrhu bola predložená zmluva o nájme spolu s prílohou.

12. Z výsluchov členov výboru spoločenstva vyplynulo, že na základe výzvy členov spoločenstva im predseda spoločenstva predložil originál nájomnej zmluvy bez prílohy, z uvedeného však podľa súdu prvej inštancie nebolo možné vyvodiť záver, že zmluva prílohu neobsahovala. Predseda spoločenstva po podpise zmluvy túto spoločenstvu nepredložil a ani žiadnemu jej orgánu, resp. členovi. Zmluvu si ponechal u seba a až na výzvu členov spoločenstva ju predložil, a to bez jej prílohy. Zo zápisníc zo zasadnutí výboru a zhromaždenia členov urbárskej spoločnosti vyplývalo, že predmetná zmluva im bola predložená a bola nimi vyhodnotená ako nevýhodná, a to pre dojednanú nízku výšku nájomného. Z uvedeného dôvodu bolo predsedovi výboru / spoločenstva uložené, aby nevýhodné zmluvy ukončil. Sice bola predmetná zmluva predsedom spoločenstva predložená bez prílohy, súd prvej inštancie však zotrval na tom, že týmto nemožno dospieť k záveru, že v čase podpisu zmluvy príloha k zmluve pripojená nebola. Podľa súdu prvej inštancie sa jednalo iba o tvrdenie predsedu spoločenstva, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluva prílohu so špecifikáciou prenajatých pozemkov obsahovala.

13. S prihliadnutím na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Predmet nájmu bol v nájomnej zmluve zo dňa 31. decembra 2018 špecifikovaný určito, čím je zmluva o nájme platným právnym úkonom. Žalovaný tak bol oprávnený prenajaté pozemky dohodnutým spôsobom užívať a výkonom tohto práva nezasahoval do vlastníckeho práva jednotlivých členov urbárskeho spoločenstva. Na doplnenie súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný užíval aj iné pozemky špecifikované žalobcom v žalobcom petite okrem pozemkov parc. č. XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX, o celkovej výmere XXXXXX m², ktoré užíval a užíva na základe platnej nájomnej zmluvy, teda ani v tomto smere zo strany žalobcu nedošlo k uneseniu dôkazného bremena. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

14. V súvislosti so spochybňovaním svedeckých výpovedí vypočutých svedkov zo strany žalobcu, súd prvej inštancie sa s týmto nestotožnil. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že aj keď M. P. Z. je otcom konateľa žalovaného a M. S., člen výboru spoločenstva, je tiež v príbuzenskom vzťahu ku konateľovi žalovaného, obidvaja prakticky zhodne popisali okolnosti, za ktorých bola predmetná zmluva podpísaná, ich výpovede v ničom si neodporovali a boli súladné s inými vykonanými dôkazmi. Okrem toho súd prvej inštancie upozornil, že konateľ žalovaného, jeho otec a p. S. sú tiež v príbuzenskom vzťahu aj s A. P., predsedom výboru a štatutárnym zástupcom žalobcu. Súd prvej inštancie na tomto mieste zdôraznil, že svedkovia v konaní boli riadne a preukázateľne zo strany súdu poučení o ich právach, povinnostiach a dôsledkoch krivej výpovede. Samotná skutočnosť, že ide o osoby, ktoré sú vo vzťahu so žalovaným,

nemôže mať za následok hodnotenie ich výpovede ako nevierohodnej, resp. účelovej.

15. V prospech názoru vysloveného súdom prvej inštancie vyznel aj názor obsiahnutý v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 7. februára 2018, sp. zn. 5Co/290/2017, v zmysle ktorého: „Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov konania, ktorí častokrát vnímajú pomery strán aj sprostredkovane, z dôvodu ich rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy dostupným dôkazom sú iba výpovede účastníkov konania, či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno, a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí, či tvrdení účastníkov konania“.

16. Keďže súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu, priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

17. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 16. decembra 2021, č. k. 6Cob/56/2021-211, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

18. Odvolací súd posúdil odvolanie žalobcu ako nedôvodné. Vo vzťahu k postupu a rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že tento vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu zodpovedali vykonanému dokazovaniu s tým, že odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistenom skutkovom stave. Odvolací súd bol toho názoru, že na správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v rámci odvolacieho konania. Pochybnosti o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie odvolací súd nemal a nezistil ani žiadne vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo porušenie práva na spravodlivý proces vo vzťahu k žalobcovi.

19. Odvolací súd nezistil dôvod na zopakovanie dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, preto vychádzal zo skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe odvolania podaného žalobcom odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil a v podrobnostiach na tieto dôvody odkázal. So všetkými odvolacími námietkami sa podľa odvolacieho súdu vysporiadal už súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku.

20. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd poukázal na závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Dňa 31. decembra 2018 uzatvorili žalobca ako prenajímateľ v zastúpení A. P. - predseda spolčenstva a M. S. - člen výboru, so žalovaným ako nájomcom v zastúpení M. P. O.. konateľ, zmluvu o nájme. Podľa článku II. zmluvy pod názvom Predmet zmluvy, predmetom tejto nájmovej zmluvy boli poľnohospodárske pozemky v katastrálnom území C., vedené na listoch vlastníctva registra E: LV č. XXX, podiel X/X, výmera - orná pôda XX XXX, TTP XX XXX, výmera podielov spolu XXXXXX m². V článku II. zmluvy prenajímateľ vyhlásil, že je predsedom spoločnosti a spolu s členom výboru spoločnosti, ktorej podielníci uvedené parcely (pozemky) vlastní, im nič nebráni v uzatvorení tejto zmluvy. Číslo parciel - pozemkov vedených na predmetných listoch vlastníctva tvoria prílohu tejto zmluvy. Podľa článku III. bod 1 zmluvy, účelom nájmu je prenájom pozemkov v podielovom spoluvlastníctve prenajímateľa nájomcovi, aby ich užíval na zabezpečenie poľnohospodárskej výroby i na vykonávanie rybárskeho práva a práva poľovníctva v zmysle ust. § 7 ods. 3 zákona. V článku IV. zmluvy pod názvom Doba nájmu, sa zmluvné strany dohodli, že táto nájmná zmluva sa uzatvára na dobu určitú od 1. januára 2019 do 31. decembra 2030, t.j. na dobu 12 rokov. Doba nájmu začína plynúť podpisom obidvoch strán tejto zmluvy, teda podpisom nájomcu ako aj prenajímateľa. Podľa článku V. zmluvy pod názvom Nájomné, spôsob jeho platenia, sa zmluvné strany dohodli, že cena nájmu za prenajaté pozemky uvedené v článku II. predmetnej zmluvy t.j. orná pôda, TTP a Les v registri „C“ je 10,- eur za 1 ha, čo pri výmere XX,XX ha predstavuje ročne 139,20 eur. Ročná cena nájmu sa počíta od začiatku obdobia prenájmu stanoveného v článku IV. tejto zmluvy. Zmluvné strany sa dohodli, že ročné nájomné je splatné v celej výške vždy k 31. marcu nasledujúceho roka. Podľa prílohy k zmluve, predmetom nájmu boli pozemky v k. ú. C., LV XXX časť I., a to parc. č. XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX,

XXXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXX, XXX, 359.

21. Ani odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že je zmluva absolútne neplatná pre jej neurčitost' - nevymedzenie predmetu nájmu uvedením parcelných čísel a výmery jednotlivých prenajímaných pozemkov v zmluve, pretože predmetná zmluva neobsahovala prílohu, ktorá by prenajímané pozemky bližšie špecifikovala. Odvolací súd upozornil, že priamo zo zmluvy o nájme vyplýva, že zmluva obsahuje špecifikáciu predmetu prenájmu, zo zmluvy je zrejmé, o aký prenájom ide, t.j. že ide o prenájom poľnohospodárskej pôdy podľa zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov, rovnako je z nej zrejmá aj doba prenájmu nehnuteľností, ako aj predmet nájmu, ktorým sú nehnuteľnosti evidované na LV č. XXX, k. ú. C., a to orná pôda o výmere XX XXX m² a TTP o výmere XX XXX m². V článku II. zmluvy je jednoznačný a nespochybniteľný odkaz na prílohu zmluvy, ktorá má obsahovať úplnú špecifikáciu prenajatých pozemkov, a táto príloha je súčasťou zmluvy. Z prílohy vyplýva, že predmetom nájmu boli pozemky parc. č. XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX, o celkovej výmere XXX XXX m².

22. Dôraz odvolací súd kladol na skutočnosť, že zmluva sama o sebe obsahovala údaj o prenájme poľnohospodárskej pôdy podľa zákona č. 504/2003 o prenájme poľnohospodárskej pôdy a bol v nej špecifikovaný aj list vlastníctva, orná pôda výmerou, trvalé trávne porasty výmerou. Súčasne zmluva odkazovala aj na existenciu prílohy. Keďže opak žalobcom preukázaný nebol, odvolací súd považoval za potrebné vychádzať z obsahu zmluvy. Keďže bol predmet nájmu v nájomnej zmluve špecifikovaný určito, zmluva o nájme uzatvorená medzi stranami sporu predstavovala aj podľa odvolacieho súdu platný právny úkon. Žalovaný bol preto oprávnený prenajať pozemky dohodnutým spôsobom užívať a výkonom tohto práva nezasahoval a nezasahuje do vlastníckeho práva jednotlivých členov urbárskeho spoločenstva.

23. Odvolací súd skonštatoval, že argumentácia žalobcu v odvolaní nebola spôsobilá spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, z uvedeného dôvodu odvolanie žalobcu z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nebolo opodstatnené. Osvojením si záverov vyslovených súdom prvej inštancie odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil. Žalovanému ako sporovej strane, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal.

24. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C.s.p.) a jedná sa o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) C.s.p.).

25. V podanom dovolaní žalobca namietal, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcym spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk, ale sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia (t.j. rozhodnutia súdu prvej inštancie), a to v bode 17., 18. odôvodnenia rozsudku. V zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p. na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol body 19. až 28. odôvodnenia svojho rozsudku, kde len zopakoval presné časti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Žiadne ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd vo svojom rozhodnutí neuviedol. Žalobca má za to, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko v rámci odvolacieho konania, sa odvolací súd žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní.

26. Dovolateľ už vo svojom odvolaní vytýkal, že nie je splnená podmienka určitosti právneho úkonu, pretože existencia listiny, na ktorú zmluva odkazuje, t.j. príloha, nebola v konaní preukázaná. Okrem iného predmet úkonu podľa dovolateľa nie je v údajnej prílohe zmluvy, ktorú žalovaný predložil súdu a rovnako tak aj P. Q. C., katastrálnemu odboru, označený úplne nezameniteľným spôsobom. Opätovne dovolateľ tvrdil, že príloha predložená žalovaným nie je so zmluvou pevne spojená a neobsahuje ani podpisy oboch zmluvných strán. Zo spisu vedeného P. Q. C., katastrálnym odborom, ani z písomného

podania žalovaného zo dňa 20. apríla 2020 a výpovedí (konateľ žalovaného a svedka p. S.) podľa dovolateľa nevyplýva, že zmluva v čase jej uzatvorenia obsahovala prílohu predloženú žalovaným, resp. že príloha bola súčasťou predmetnej zmluvy.

27. S rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. marca 2010, sp. zn. 4Cdo/240/2009, na ktorý žalobca aj v odvolaní poukázal ako aplikovateľný na daný prípad, sa rovnako odvolací súd nezaoberal. Súčasne v odvolaní žalobca argumentoval tým, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní prihliadol na dôkazy, o ktorých vierohodnosti a objektívnosti sú pochybnosti, a to výpoveď konateľ žalovaného, M. P. O., svedka M. S. a svedka M. P. Z. (otec konateľ žalovaného).

28. Vierohodnosť svedka M. S. dovolateľ namietal vzhľadom na jeho príbuzenský vzťah s otcom konateľ žalovaného a jeho dlhodobú účasť na podnikateľskej činnosti konateľ žalovaného a jeho otca, s ktorým je v kontakte. Ďalším dôvodom spochybňujúcim vierohodnosť svedka S. bolo podľa dovolateľa aj jeho tvrdenie vo výpovedi, že k zmluve bol dodatok, ktorý obsahoval čísla parciel, na ktoré sa mal nájom vzťahovať a že zmluva obsahovala odkaz na to, že zmluva zahŕňa dodatky, kde tieto parcely mali byť uvedené. Dovolateľ má za to, že ak by zmluva v čase podpisu svedkom S. skutočne obsahovala prílohu, neuvádzal by svedok vo svojej výpovedi, že obsahovala dodatok, resp. dodatky. Vzhľadom na uvedené dovolateľ považoval výpoveď svedka S. za účelovú v prospech žalovaného.

29. Pochybnosť o vierohodnosti svedka dovolateľ namietol aj vo vzťahu k M. P. Z., otcovi konateľ žalovaného, a to s poukazom na blízky príbuzenský vzťah a ich spoločnú podnikateľskú činnosť. Žalobca poprel tvrdenia otca konateľ žalovaného, že sa viedli rokovania a boli stretnutia so samotným predsedom žalobcu. Uvedené tvrdenia dovolateľ vyhodnotil ako účelové a nepravdivé, ktoré neboli žiadnym spôsobom preukázané.

30. Žalobca trval na tom, že zmluvu predložil na podpis predsedovi žalobcu otec konateľ žalovaného v reštaurácii U. v C. s tým, že konateľ žalovaného pri podpise zmluvy prítomný vôbec nebol a zmluva bola podpísaná dňa 14. júna 2019. Ďalej žalobca poukázal na skutočnosť, že z výpovedí troch členov výboru (svedok A., svedok H. a svedok G.), ktorí boli prítomní na zasadnutí výboru dňa 1. augusta 2019 vyplýva, že predseda žalobcu im predložil predmetnú zmluvu bez akejkoľvek prílohy, a to v originály. Konateľ žalovaného vo svojej výpovedi podľa názoru dovolateľa uviedol nepravdivé tvrdenia ohľadne miesta a obdobia podpisu zmluvy, a to v reštaurácii U. v C. v piatok dňa 14. júna 2019.

31. Na podporu svojho tvrdenia ohľadom podpisu zmluvy dňa 14.06.2019 žalobca uviedol, okrem výpovede predsedu žalobcu aj spisový materiál P. Q. C., katastrálneho odboru D Z predmetného spisového materiálu, konkrétne z Návrhu zo dňa 28. augusta 2019 na vykonanie zápisu nájomného práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností na základe zmluvy záznamom podaného výlučne žalovaným vyplýva, že bol vyhotovený dňa 28. augusta 2019 a úradom bol prijatý dňa 28. augusta 2019. Dovolateľ nepovažoval za vierohodnú ani výpoveď konateľ žalovaného.

32. Neprihliadnutím súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov na vyššie uvedené námietky žalobcu, hlavne na hodnovernosť svedkov, dovolateľ tento postup súdu subsumoval pod dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f) C.s.p. Zo strany súdu prvej inštancie tak došlo k jednostrannému vyhodnoteniu skutkového stavu, kedy bol súdom použitý len formalistický výklad zákonných ustanovení, čím bolo porušené právo žalobcu na spravodlivé konanie.

33. V súvislosti so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že zmluva neobsahovala prílohu, žalobca v odvolaní poukázal na negatívnu dôkaznú teóriu. V zmysle negatívnej dôkaznej teórie platí, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo čo sa nestalo, čo neexistuje). Preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné. V týchto prípadoch dochádza k presunu dôkazného bremena na protistranu. Cieľom prenesenia dôkazného bremena je náprava dôkaznej nespravodlivosti. Na tomto mieste dovolateľ upriamil pozornosť na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. mája 2010 sp. zn. 6Cdo/81/2010, podľa ktorého: „Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať, tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti“.

34. Vzhľadom na uvedené dovolateľ skonštatoval, že v danom prípade nie je možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby preukázal neexistenciu prílohy zmluvy, t.j. negatívnu skutočnosť, a preto dôkazné bremeno prechádza na žalovaného, ktorý bol povinný v konaní preukázať existenciu údajnej

prílohy zmluvy. Záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu, preto dovolateľ považuje za nesprávny.

35. V rámci argumentácie týkajúcej sa dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p. dovolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. marca 2010, sp. zn. 4Cdo/240/2009, podľa ktorého: „absolútne neplatným právnym úkonom je aj neurčitý právny úkon. Pri takomto právnom úkone nemožno zistiť, čo je jeho predmetom. V preskúmaných zmluvách chýba špecifikácia predmetu nájmu, nehnuteľnosti, čo spôsobuje ich neurčitosť, a tým aj ich absolútnu neplatnosť. Zo zmlúv nie je možné zistiť, o prenájom akých nehnuteľností ide, nakoľko špecifikácia nehnuteľností (podľa katastrálneho územia, listov vlastníctva, parcelných čísel, kultúr a výmery) nie je v nich uvedená a príloha, na ktorú odkazujú nie je ich súčasťou a jej existencia nebola súdu preukázaná“. Od uvedeného názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa podľa dovolateľa odvolací súd spolu so súdom prvej inštancie odklonili a nerešpektovali ho, a to napriek tomu, že je tento právny názor aplikovateľný aj na predmetný spor.

36. V závere dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

37. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca v súlade s ust. § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c) C.s.p.) s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až 435 C.s.p.

39. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

40. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

41. Podľa ust. § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

42. V zmysle ust. § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a) až f) C.s.p.: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

43. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C.s.p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie,

ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C.s.p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) C.s.p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

44. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C.s.p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

45. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

46. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

47. Podľa ust. § 431 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

48. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykána v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f) C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C.s.p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

49. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f) C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

50. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

51. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

52. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

53. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody so zreteľom, na ktoré súd rozhodol.

54. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ napadol rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu nedostatočného odôvodnenia vo vzťahu k podstatným skutkovým a právnym námietkam žalobcu, ktorými argumentoval už v podanom odvolaní. Inými slovami, odvolací súd sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď len zopakoval presné časti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a na zdôraznenie jeho správnosti neuviedol žiadne ďalšie dôvody. Napriek zhodnému záveru konajúcich súdov o preukázanej existencii prílohy k zmluve o nájme, kde bol predmet nájmu náležite špecifikovaný, čím bola nájomná zmluva platným právnym úkonom, dovolateľ trval na tom, že podmienka určitosti právneho úkonu (zmluvy) nebola v konaní preukázaná, pretože nebola preukázaná ani existencia prílohy, na ktorú zmluva odkazuje. Dovolať apeloval na skutočnosť, že príloha nebola a nie je so zmluvou pevne spojená a neobsahuje ani podpisy oboch zmluvných strán. Zo spisu vedeného P. Q. C., katastrálnym odborom, ani z písomného podania žalovaného zo dňa 20. apríla 2020 a výpovedí (konateľa žalovaného a svedka p. S.) podľa dovolateľa nevyplýva, že zmluva v čase jej uzatvorenia obsahovala prílohu predloženú žalovaným, resp., že príloha je súčasťou predmetnej zmluvy. Nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolateľ namietol aj v súvislosti s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. marca 2010 sp. zn. 4Cdo/240/2009, na ktorý žalobca poukazoval v priebehu konania tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v rámci svojho dovolania. Dovolať vytýkal konajúcim súdom aj nesprávne hodnotenie dôkazov, ktoré vyústilo až do vydania nesprávnych rozhodnutí. Za náležité vysporiadanie sa nepovažoval dovolateľ ani to, ako konajúce súdy odôvodnili svoj názor na argumentáciu žalobcu týkajúcu sa pochybnosti o vierohodnosti a objektívnosti výpovede konateľa žalovaného, otca konateľa žalovaného a svedka M. S.. Dovolať odmietal záver všeobecných súdov o tom, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že zmluva neobsahovala prílohu a poukázal pritom, na negatívnu dôkaznú teóriu.

55. K dovolateľom namietanej nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. marca 2010 sp. zn. 4Cdo/240/2009, súd prvej inštancie uviedol, že právny názor v ňom uvedený nemožno aplikovať na prejednávany spor, a to z dôvodu odlišnej situácie v danom prípade. Súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že zmluva obsahuje špecifikáciu predmetu prenájmu, o aký prenájom ide t.j., že ide o prenájom poľnohospodárskej pôdy podľa zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov, a je v nej uvedená aj doba prenájmu nehnuteľností. Ďalej zo zmluvy vyplýva, že predmetom nájmu sú nehnuteľnosti evidované na LV č. XXX, k. ú. C., a to orná pôda o výmere XX XXX m² a TTP o výmere XX XXX m². V článku II. zmluvy je jednoznačný a nespochybniteľný odkaz na prílohu zmluvy, ktorá má obsahovať úplnú špecifikáciu prenajatých pozemkov a je súčasťou zmluvy. Z prílohy (č.l. 58 spisu) vyplýva, že predmetom nájmu boli pozemky parc. č. XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXX, XXX, 359, o celkovej výmere XXX XXX m². Túto skutočnosť mal súd preukázanú vykonaným dokazovaním, a to výpoveďami svedkov (konateľa žalovaného, jeho otca a p. S.) i spisovým materiálom predloženým Okresným úradom Humenné, katastrálnym odborom. Súd prvej inštancie vychádzal zo spisu príslušnej správy katastra č. D., ktorého overený odpis bol v konaní zo strany súdu zabezpečený, pričom dňa 28. augusta 2019 bol správe katastra predložený návrh na zápis predmetnej nájomnej zmluvy poznámkou do katastrálnej evidencie a bola ako príloha návrhu predložená zmluva o nájme spolu s prílohou.

56. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie vyslovil záver, že ani výsluchom svedkov, a to členov výboru žalobcu nebolo preukázané, že by zmluva prílohu neobsahovala. Jednotliví vypočutí členovia potvrdili, že na základe výzvy členov spoločenstva im predseda spoločenstva predložil originál predmetnej nájomnej zmluvy bez prílohy, avšak z uvedeného nebolo možné podľa súdu prvej inštancie vyvodiť, že zmluva prílohu neobsahovala. Predseda spoločenstva po podpise zmluvy túto spoločenstvu nepredložil a ani žiadnemu jeho orgánu, resp. členovi. Zmluvu si ponechal u seba a až na výzvu členov spoločenstva ju predložil, a to bez jej prílohy. Zo zápisníc zo zasadnutia výboru a zhromaždenia členov urbárskej spoločnosti vyplýva, že predmetná zmluva im bola predložená a bola nimi vyhodnotená ako nevýhodná z dôvodu dojednanej nízkej výšky nájomného, preto bolo predsedovi spoločenstva ako predsedovi výboru uložené, aby nevýhodné zmluvy ukončil. Sice z vykonaného dokazovania vyplývalo, že predmetná zmluva bola predsedom žalobcu (spoločenstva) predložená bez prílohy, avšak uvedené

podľa súdu prvej inštancie nepreukazovalo, že príloha k zmluve v čase jej podpisu pripojená nebola. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa jednalo iba o tvrdenie predsedu spoločenstva, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluva prílohu so špecifikáciou prenajatých pozemkov obsahovala.

57. K žalobcom namietanej vierohodnosti svedkov vypočutých v konaní súd prvej inštancie zdôraznil, že svedkovia boli riadne a preukázateľne zo strany súdu poučení o ich právach, povinnostiach a dôsledkoch krivej výpovede. Samotná skutočnosť, že ide o osoby, ktoré sú vo vzťahu so žalovaným, nemôže mať za následok hodnotenie ich výpovede ako neverohodnej, resp. účelovej. Na podporu uvedeného záveru súd prvej inštancie upriamil pozornosť na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 7. februára 2018 sp. zn. 5Co/290/2017, z ktorého je zrejmé, že: „Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov konania, ktorí častokrát vnímajú pomery strán aj sprostredkovane z dôvodu ich rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy dostupným dôkazom sú iba výpovede účastníkov konania, či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania“.

58. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd považoval skutkový stav zistený súdom prvej inštancie za správny a dostatočný, na základe ktorého aj vo veci súd prvej inštancie správne rozhodol. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie stotožnil a v podrobnostiach na tieto dôvody odkázal. Odvolací súd s prihliadnutím na odvolacie námietky žalobcu skonštatoval, že s týmito sa už vysporiadal súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku, preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

59. Odvolací súd zhodne, ako súd prvej inštancie k argumentácii žalobcu o neplatnosti zmluvy z dôvodu jej neurčitosti (nevymedzenie predmetu nájmu uvedením parcelných čísel a výmery jednotlivých prenajímaných pozemkov v zmluve, pričom zmluva neobsahovala ani prílohu, ktorá by prenajímané pozemky bližšie špecifikovala) uviedol, že sa s touto nestotožňuje. Na odôvodnenie uvedeného názoru odvolací súd vychádzal z toho, že priamo zmluva o nájme obsahovala špecifikáciu predmetu prenájmu teda, o aký prenájom ide, t.j., že ide o prenájom poľnohospodárskej pôdy podľa zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov, doba prenájmu nehnuteľností, ako aj predmet nájmu, ktorým sú nehnuteľnosti evidované na LV č. XXX, k. ú. C., a to orná pôda o výmere XX XXX m² a TTP o výmere XX XXX m². V článku II. zmluvy sa nachádzal jednoznačný a nespochybniteľný odkaz na prílohu zmluvy, ktorá má obsahovať úplnú špecifikáciu prenajatých pozemkov a táto príloha je súčasťou zmluvy. Z prílohy vyplýva, že predmetom nájmu boli pozemky parc. č. XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX, o celkovej výmere XXX XXX m². Týmto mal odvolací súd za preukázané, že predmet nájmu bol v nájomnej zmluve špecifikovaný určito, a preto zmluva o nájme uzatvorená medzi stranami sporu predstavuje platný právny úkon. Žalovaný bol a je preto oprávnený prenajaté pozemky dohodnutým spôsobom užívať a výkonom tohto práva nezasahuje do vlastníckeho práva jednotlivých členov urbárskeho spoločenstva.

60. Odvolací súd rovnako, ako súd prvej inštancie uviedol, že spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov konania, ktorí častokrát vnímajú pomery strán aj sprostredkovane z dôvodu ich rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy dostupným dôkazom sú iba výpovede účastníkov konania, či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí, či tvrdení účastníkov konania. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nemal námietky k vykonanému dokazovaniu a k preukázaným skutočnostiam, ktoré boli posudzované vo vzájomných súvislostiach aj s výpoveďami osôb, ktoré vzťah medzi žalobcom a žalovaným vnímali priamo.

61. Dovolateľom tvrdené nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozsudkov súdov oboch inštancií v prípade posúdenia nájomnej zmluvy vrátane jej prílohy, ako platný právny úkon, dovolací súd nepovažoval za opodstatnené. Ako už bolo uvedené vyššie zmluva čiastočnú špecifikáciu pozemkov, ktoré boli predmetom nájmu, obsahovala a jej doplnenie bolo obsiahnuté v prílohe zmluvy. Konajúce súdy jasne uviedli, na základe vykonania akých dôkazov dospeli k uvedenému záveru o platnosti nájomnej zmluvy. S otázkou absolútnej neplatnosti zmluvy sa podľa názoru dovolacieho súdu, súdy

nižšej inštalancie náležite vysporiadali.

62. Nedostatočnosť odôvodnenia napadnutých rozsudkov súdov oboch inštalancií v súvislosti s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. marca 2010, sp. zn. 4Cdo/240/2009, dovolací súd rovnako nezistil. Súd prvej inštalancie rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nepovažoval za aplikovateľný na daný prípad, nakoľko v prejednávanej spore sú odlišné skutkové okolnosti. Základná skutková odlišnosť spočívala v tom, že súd prvej inštalancie mal za preukázanú existenciu prílohy k nájomnej zmluve, čím bola špecifikácia predmetu nájmu dostatočne určitá. S uvedeným názorom sa v celom rozsahu stotožnil aj odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

63. Súhlasné stanovisko o neaplikovateľnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadruje aj dovolací súd, pretože z neho vyplýva, že: „Zo zmlúv nie je možné zistiť, o prenájom, akých nehnuteľností ide, nakoľko špecifikácia nehnuteľností (podľa katastrálneho územia, listov vlastníctva, parcelných čísiel, kultúr a výmery) nie je v nich uvedená a príloha, na ktorú zmluvy odkazujú, nie je ich súčasťou a jej existencia nebola súdu preukázaná. Tým nie je možné ani posúdiť, či ide o prenájom pozemkov, ktorý sa má riadiť právnym režimom zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, (o ktorý by podľa označenia zmlúv malo ísť - pozn. NS SR), ktorého § 1 ods. 2 upravuje, čo sa rozumie pozemkom na účely tohto zákona. Keďže v preskúvanom prípade ide o právne úkony, pri ktorých nemožno zistiť čoho sa prejavená vôľa týchto úkonov týka, pretože nie je určito (konkrétne) vyjadrená (uvedená), ide o absolútne neplatné právne úkony“.

64. Okrem vyššie uvedených dovolacích námietok žalobca mal výhrady aj k hodnoteniu dôkazov konajúcimi súdmi, ktoré nesprávne ustálili, že zmluva obsahovala prílohu s náležitou špecifikáciou predmetu nájmu, v dôsledku čoho bola kvalifikovaná ako platný právny úkon. K vykonaným dôkazom, z ktorých konajúce súdy pri formovaní právneho názoru vychádzali, dovolateľ vyslovil svoje pochybnosti o vierohodnosti a objektívnosti výpovede konateľa žalovaného, otca konateľa žalovaného a svedka M. S..

65. Okrem bodov 57. a 60. tohto uznesenia, kde dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšej inštalancie vo vzťahu k pochybnostiam o vierohodnosti a objektívnosti výpovedí jednotlivých osôb, dovolací súd v tejto súvislosti považuje za účelné uviesť nasledovné.

66. Neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení, nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdom a ani nesprávne právne posúdenie vecí nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, pričom ani po prijatí nových procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné, alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Uvedené vyplýva predovšetkým z tej skutočnosti, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštalancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 C.s.p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). Po preskúmaní postupu odvolacieho súdu v spojení s postupom súdu prvej inštalancie však dovolací súd nezistil, že by k takémuto prípadu závažných deficitov v dokazovaní došlo.

67. Judikatúra definuje hodnotenie dôkazov ako činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti konkrétny dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom každý dôkaz hodnotí jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 C.s.p.), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo v konaní najavo.

68. V zmysle čl. 15 základných princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy s tým, že žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

69. Pri dôkaze výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím na to, aký vzťah má svedok k stranám sporu a k prejednávanej veci, a aká je jeho rozumová a duševná úroveň,

na okolnosti, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorej vypovedá, na spôsob reprodukcie týchto skutočností, na správanie pri výpovedi (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a pod.) a na poznatky získané na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne, či sa vzájomne dopĺňajú); celkové posúdenie uvedených hľadísk následne poskytuje záver o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 27. októbra 2010 sp. zn. 30Cdo/3577/2008, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/92/2020, sp. zn. 8Cdo/156/2020 a sp. zn. 9Cdo/108/2021).

70. Záver súdu o (väčšej) hodnovernosti niektorého z dôkazov, resp. niektorej výpovede, ktorý v prejednávacom prípade primerane vysvetlí, je prirodzeným výsledkom procesu voľného hodnotenia dôkazov a sám o sebe neindikuje možnosť vysloviť porušenie práv len z dôvodu, že sťažovateľ sa domnieva, že niektoré dôkazy mali byť hodnotené rozdielne (I. ÚS 275/2019).

71. V zmysle vyššie uvedeného postupoval súd prvej inštancie a rovnako tak aj odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu správne, keď sa zaoberal otázkou vierohodnosti svedeckých výpovedí (konateľa žalovaného, otca konateľa žalovaného a M. S.). Správne tiež vyhodnocovali otázku vierohodnosti svedeckých výpovedí komplexne, teda nielen pokiaľ išlo o vzťah svedkov k stranám a predmetu sporu, ale aj z pohľadu miery jej súladu s ostatnými dôležitými skutkovými okolnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo. Tieto skutočnosti totiž tiež poukazujú na mieru dôveryhodnosti a istoty dôkazu predostretého stranou sporu na preukázanie svojich tvrdení. Súd prvej inštancie pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného poukázal aj na skutočnosť, že konateľ žalovaného, jeho otec a p. S. sú tiež v príbuzenskom vzťahu aj s predsedom výboru, ktorý je súčasne štatutárnym zástupcom žalobcu.

72. Dovolací súd upozorňuje, že spochybnenie výpovede svedka, ktorý je, či už v príbuzenskom vzťahu alebo v inom blízkom vzťahu so stranou sporu, bez ďalšieho nemôže znamenať automaticky „prezumpciu nepravdivosti“ svedeckej výpovede, či tvrdenia, najmä v situácii, kedy nebolo možné iným spôsobom priamo preukázať ich tvrdenia (III. ÚS 276/2014). K tomuto postupu však v predmetnom spore nedošlo, pretože súdy nemali pochybnosť o svedeckých výpovediach svedkov (konateľ žalovaného, jeho otec a p. S.) vypočutých v konaní, nakoľko nimi tvrdené podstatné skutočnosti boli potvrdené aj inými relevantnými skutkovými okolnosťami vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania.

73. Dovolaciemu súdu sa javí, že žalobcom podané dovolanie je len vyjadrením jeho nesúhlasu so závermi všeobecných súdov, ktorý sa snaží subsumovať pod dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p.

74. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. októbra 2020 sp. zn. 9Cdo/209/2020, v zmysle ktorého (ani prípadne) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (čo nie je daný prípad) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p. (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS/465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

75. Napriek subjektívnemu názoru dovolateľ o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, dovolací súd konštatuje, že z rozhodnutí konajúcich súdov je zrejmé, čo považovali za sporné, nesporné a podstatné v danom spore.

76. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

77. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom, odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

78. Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd

nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú, za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (II. ÚS 78/05).

79. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia preto neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, hoci z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

80. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia, dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. (od 01.07.2016 § 220 ods. 2 C.s.p. - pozn. dovolacieho súdu).

81. Dovolací súd s prihliadnutím na vyššie uvedené konštatuje, že sa odvolací súd a tak aj súd prvej inštancie vo svojich napadnutých rozsudkoch tvoriacich jeden celok s posúdením určitosti nájomnej zmluvy v spojení s prílohou, ktorej existenciu mali v konaní za preukázanú, náležite vysporiadali. Dovolací súd zdôrazňuje, že nerozhodnutie odvolacieho súdu spolu so súdom prvej inštancie podľa predstáv žalobcu nemá za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

82. Dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj rozsudok odvolacieho súdu vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. spĺňajú, a preto ich možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné.

83. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje dovolací súd námietku žalobcu ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako nedôvodnú.

84. Z dovolania žalobcu je zrejmé, že okrem dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. f) C.s.p. považoval ním podané dovolanie za prípustné aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p.

85. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C.s.p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C.s.p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

86. Dovolanie prípustné podľa ust. § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C.s.p.). Žalobca prípustnosť dovolania opieral aj o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C.s.p. dovolací dôvod nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

87. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p. by mal

dovolať vysvetliť /a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť/, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p.

88. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že nesúhlas žalobcu so záverom konajúcich súdov o konštatovaní platnosti nájomnej zmluvy z pohľadu (ne)určitosti právneho úkonu, nepredstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odôvodnenia napadnutých rozhodnutí súdov oboch inštancií podľa názoru dovolacieho súdu nie sú popretím obsahu dovolateľom predloženého rozhodnutia (rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. marca 2010 sp. zn. 4Cdo/240/2009), pretože v ňom bola konštatovaná absolútna neplatnosť právnych úkonov (nájomných zmlúv) z dôvodu, že špecifikácia nehnuteľností (podľa katastrálneho územia, listov vlastníctva, parcelných čísiel, kultúr a výmery) nebola v nich uvedená a príloha, na ktorú zmluvy odkazovali, nebola ich súčasťou a jej existencia nebola súdu preukázaná.

89. S poukazom na bod 63. tohto uznesenia dovolací súd upozorňuje na skutkovú odlišnosť v prejednávanej spore, kde bola konštatovaná určitosť nájomnej zmluvy v spojení s preukázanou existenciou prílohy, na základe čoho súdy uzavreli nájomnú zmluvu ako platný právny úkon, oproti opačnej skutkovej situácii riešenej v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. marca 2010 sp. zn. 4Cdo/240/2009, kde určitosť nájomných zmlúv konštatovaná nebola, pretože z nich nebolo možné zistiť, o prenájom akých nehnuteľností ide, nakoľko špecifikácia nehnuteľností (podľa katastrálneho územia, listov vlastníctva, parcelných čísiel, kultúr a výmery) nebola v nich uvedená a príloha, na ktorú zmluvy odkazovali, nebola ich súčasťou a jej existencia nebola súdu preukázaná. Z uvedeného dôvodu dovolací súd nevzhládol prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p. V súvislosti s potenciálnym dovolacím dôvodom podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p., ktorý dovolateľ nenamietal, dovolací súd uvádza, že tento neprichádza do úvahy, pretože otázka neplatnosti právneho úkonu z dôvodu jeho neurčitosti, napr. v prípade nájomnej zmluvy, ktorá neobsahuje dostatočnú špecifikáciu predmetu nájmu, je dovolacím súdom zodpovedaná v rámci ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu už bola vyriešená.

90. Len na doplnenie dovolací súd uvádza, že žalobca v konaní nepoprel uzavretie nájomnej zmluvy. Napriek uvedenej nespornej skutočnosti žalobca v priebehu celého súdneho konania namietal absolútnu neplatnosť nájomnej zmluvy z dôvodu jej neurčitosti (nedostatočná špecifikácia predmetu nájmu - pozemkov), pretože podľa jeho názoru neoddeliteľnou súčasťou zmluvy nebola príloha, ktorá mala obsahovať dopĺňujúcu špecifikáciu predmetu nájmu. Vzhľadom na uvedené tvrdenia žalobcu prezentované v konaní, dovolací súd zastáva názor, že podpísaním nájomnej zmluvy žalobcom v postavení prenajímateľa v stave, v akom sa nachádzala, sa následné namietanie jej neplatnosti pre neurčitosť javí ako účelové, pretože pri uzatváraní nájomnej zmluvy je v záujme obidvoch zmluvných strán rovnako, aby zmluva obsahovala presnú špecifikáciu pozemkov, ktoré prenajímateľ dáva nájomcovi do užívania a nájomca je oprávnený užívať.

91. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v ust. § 420 písm. f) C.s.p., pričom dovolanie žalobcu neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p., a preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c) a f) C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

92. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p., pričom žalovanému, ktorý bol v dovolacom konaní úspešný, nepriznal náhradu trov konania, keďže mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

93. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok